

Upanje za prihodnost EU

27. 8. 2020

Številka: 40/2020

Avtor:

• Peter J. Verovšek

Foto: Katja Bidovec

Koronavirusna kriza je ponovno izpostavila razhajanja glede končne ureditve in ciljev Evropske unije. Čeprav je EU že dolgo časa znana po svojih sposobnostih v vlogi kriznega menedžerja (<https://epthinktank.eu/2020/03/31/the-european-council-as-covid-19-crisis-manager-a-comparison-with-previous-crises/>), ki se stalno opoteka iz ene krize v drugo, je bilo zadnje desetletje za Bruselj še posebej težko. Evropa se je komaj izvila iz gospodarskih, monetarnih in finančnih posledic »Velike recesije«, ko je nastopila pandemija bolezni covid-19, ki je še najbolj prizadela države članice, ki so že med prejšnjo krizo evroobmočja utrpeli največjo škodo. Zdi se, da je prvi val obolenj v Evropi že minil, vendar še ni jasno, ali bodo v jeseni oslabiljeni zdravstveni sistemi v Italiji, Španiji in Franciji, ki so bili tako ali tako že v krhkem stanju zaradi presilnega krčenja javnega sektorja med finančnim upadom, sposobni obvladati pričakovano porast novookuženih, in to še v času sezone gripe.

Tudi politični odzivi na ti dve krizi so bili podobni. Prvotna zavrnitev koronaobveznic (<https://www.economist.com/europe/2020/04/18/the-dutch-grumble-over-europes-coronavirus-cheque>) s strani »varčne četverice« (<https://www.theguardian.com/world/commentisfree/2020/mar/31/solidarity-members-eurozone-coronavirus-dutch-coronabond>). (Avstrija, Danska, Švedska, Nizozemska) je obudila spomine na podobno nasprotovanje izdaji evroobveznic (<https://www.spiegel.de/international/europe/euro-bonds-or-bust-europe-struggling-to-find-a-joint-approach-to-the-corona-catastrophe-a-3e4bc0bd-f2a4-4197-99d4-1077225790d6>) v času evrske krize. Boleč občutek *déjà vu*-ja je maja 2020 nekoliko ublažila francosko-nemška pobuda za ustanovitev 500 milijard evrov vrednega sklada za reševanje (<https://www.ft.com/content/c23ebc5e-cbf3-4ad8-85aa-032b574d0562>), posledic koronakrize, ki naj bi se polnil s skupnim zadolževanjem. Čeprav se je vrednost programa pomoči, ki naj bil na razpolago v obliki nepovratnih sredstev, po petih dnevih težkih pogajanj voditeljev EU znižala na 390 milijard evrov (pri čemer bo na voljo še dodatnih 360 milijard evrov za pomoč s strojimi varčevalnimi pogoji), je sporazum glede prve izdaje kolektivnega dola na evropski ravni močan znak meddržavne solidarnosti. Ob predpostavki, da bo načrt naknadno odobrili tudi Evropski parlament, bo to – kot kaže – najdaljše srečanje evropskih voditeljev rešilo EU pred eksistencialno krizo (<https://www.nytimes.com/2020/05/22/opinion/europe-back-from-brink.html>).

Podpornikom globlje integracije takšen zgodovinski preboj predstavlja priložnost za vzpostavitev »vedno tesnejših vezi« (<https://www.europarl.europa.eu/factsheets/si/sheet/3/maastrichtska-in-amsterdamska-pogodba>), ki jih predvideva Rimska pogodba (1957). Kljub temu, da imajo takšni predlogi (<https://www.friendsofeurope.org/insights/the-politics-of-crisis-in-the-eu-can-the-coronavirus-pandemic-bring-europe-closer-together/>), določeno politično logiko, bi si bilo v tem času nespametno prizadevati za reševanje problema končne oblike in cilja EU. Kot že videno v primeru francoske in nizozemske zavrnitve Evropske ustavne pogodbe (<https://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//NONSGML+IM-PRESS+20050819FC00974+0+DOC+PDF+V0//SL&language=SL>) leta 2005, lahko poizkus reševanja vprašanja »*finalité politique*« (<https://euagenda.eu/publications/finalit-politique-or-just-a-step-forward-the-lisbon-treaty-and-the-identity-of-the-european-union-as-a-global-actor>), EU ob neustreznem času ne le ovira razvoj EU, pač pa po nepotrebnem omejuje potencialni obseg integracije.

Nenehno krizno stanje znotraj EU je v zadnjih desetih letih pokazalo, da sedanja generacija evropskih voditeljev nima niti želje niti sposobnosti spodbuditi širine ali globine integracije EU. Za EU bi bilo zato bolje, da se poskuša čez koronavirusno pandemijo prebiti z že uvajljavljeno prakso kriznega upravljanja (<https://martenscentre.eu/blog/muddling-through-towards-eu-federal-response-crisis>), rešitev vprašanja dokončnega cilja pa naj odloži do poznejšega in bolj primernega trenutka, ko bo prišla na oblast mlajša, proevropska generacija voditeljev.

Generacijska dinamika integracije

Ne glede na to, da ima ideja o združevanju Evrope dolgo zgodovino, je postala politično zamisljiva šele po letu 1945. Po dveh svetovnih vojnah in grozodejstvih holokavsta besede »nikoli več« (<https://www.socialeurope.eu/the-loss-of-european-memory>) »niso delovale le kot slogan; predstavljale so zavezo k spremembi političnega razmišljanja, kar je omogočilo združevanje suverenosti na nadnacionalni ravni. Ustanovitev EU in njen nadaljnji razvoj sta tako potekala pod močnim učinkom, ki jih je mogoče združiti v štiri generacijske kohorte« (https://manchesteruniversitypress.co.uk/9781526143105/7fbclid=IwAR0bXlHa_q5ovbdj7h3O8leSLXhZf5-J0QDbBI643Wq3rDcE_zBXiyU32sU).

Ustanovitelji evropskega projekta v petdesetih letih prejšnjega stoletja so preživelii obe svetovni vojni kot odrasli. Najbolj vidni predstavniki te prve generacije (https://europa.eu/european-union/about-eu/history/eu-pioneers_en) so bili Robert Schuman, Konrad Adenauer, Jean Monnet in Altiero Spinelli. Na podlagi svojih spominov so ustanovili prve evropske skupnosti (npr. Evropska skupnost za prevoz in jeklo, Evropska gospodarska skupnost itd.) in s tem postavili temelje današnje EU.

Ustanoviteljem so sledili t. i. »petinštiridesetletniki« (https://www.academia.edu/426151/The_Forty_Fivers_A_Generation_Between_Fascism_and_Democracy), ki so bili rojeni v dvajsetih oziroma zgodnjih tridesetih letih prejšnjega stoletja in so drugo svetovno vojno preživeli kot otroci ali mladoletniki. Za to drugo generacijo so bili ključni François Mitterrand, Helmut Kohl in Jacques Delors. Na podlagi spoznanj, ki so jih ti voditelji po letu 1945 črpali iz svojih zgodnjih izkušenj, so s povečanjem skupnega gospodarskega trga, odpiranjem meddržavnih meja znotraj EU in oblikovanjem evra

Od preloma tisočletja je na oblast prišla **nova generacija** (<https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1111/1467-8675.12088>). Ta je v primerjavi s prejšnjima rodoma, ki sta vođenje projekta združevanja Evrope osnovala na lastnih spominih vojne in trpljenja, prva, ki takšnih osebnih izkušenj ni imela. Za to skupino voditeljev, rojenih po letu 1945, je značilno, da je njihove politične nazore usmerjala visoka gospodarska rast, ki se je odvijala v prvih tridesetih letih po koncu druge svetovne vojne. Čeprav sta liberalizacija in odpiranje evropskih trgov preko integracije igrala ključno vlogo pri t. i. »gospodarskem čudežu« (nem. *Wirtschaftswunder*), so bile evropske skupnosti v vsakodnevem življenju državljanov stare celine v tem času dokaj neopazne. Zaradi tega se to obdobje običajno smatra kot **razcvet nacionalne in socialne države** (<https://www.eurozine.com/mapping-road-unfreedom/>). Kot takšnega ga je doživela tudi prva skupina povojnih voditeljev, ki je trenutno na oblasti.

Prihajajoča proevropska generacija

Novo generacijo voditeljev, rojena v poznih sedemdesetih in osemdesetih letih, že sedaj izkazuje močno zavezanost EU. Za razliko od prejšnjih generacij njihova pripadnost ne temelji na spominih vojne, ampak na izkušnjah odrasčanja na celini odprtih meja in priložnosti. Številni pripadniki te, četrte generacije so EU občutili pri izobraževanju ali delu v drugih državah članicah, pa tudi v okviru evropsko oblikovanih programov, kot je npr. program Erasmus (<https://www.european-views.com/2018/04/erasmus-impact-study-reveals-1-million-babies-born-to-erasmus-couples-since-1987/>). Izkušnje oblikuje, dela ter prijateljskih in ljubezenskih zvez, katerih obzorja niso vezana le na rodno državo, ampak na Evropo, so, kot je zapisal pokojni Umberto Eco, ustvarile »prvo generacijo mladih Evropejcev« (<https://www.theguardian.com/world/2012/jan/26/umberto-eco-culture-war-europa>). «.

Glede na generacijske dinamike, ki so značilne za evropsko integracijo, se pri reševanju vprašanja končne ureditve EU zagovorniki globljega sodelovanja in tesnejše zveze ne bi smeli zanašati na sedanj, evroskeptični nabor evropskih voditeljev. Bolje bi bilo za nekaj časa preložiti reševanje vprašanja *finalité* EU in prepustiti novoprovrski generaciji voditeljev, ki počasi prihaja na oblast, odločitev, ali si prizadevate za celovito evropsko republiko (<https://www.theguardian.com/commentisfree/2018/feb/07/european-union-power-citizens-republic>), *Združene države Evrope* (<https://www.theguardian.com/world/2017/dec/07/martin-schulz- united-states-of-europe-germany-sdp>), organizirane okoli federacije obstoječih držav članic, ali za nadaljevanje strategije kriznega meddržavnega upravljanja. Ne glede na to, kakšna bo njihova odločitev, bo najbolj smiselno reševati vprašanja ambicij in končnih ciljev EU v prihodnosti. Ko bo četrta generacija evropskih voditeljev prevzela oblast, bodo takšne pobude imele več možnosti za uspeh.

<https://www.alternator.science/sl/krajse/upanje-za-prihodnost-eu/>